

Iancu Laura

jegy és ég

latrod megfáradt
egén leszállt a nap

ki hitte, hogy a föld porában
üdvösségre poshad

folyóba szórja hamvait

kormos kapura zárt éden
parlagon heverő angyalhad

bordám ma visszaillesztem
kiról letépted rég halott

névtelen nap

nyakadról, Uram, a
köldökzsinórt mindennap
lecsavartam
hazám nem volt, és nem volt váram
tested metszett bőrömbé falaztam

nagy lettél aztán, kinőtted magad
idegen asztalról nézed
amint vakolom az eget
eszem a hulló csillagot

reggel nem írsz, nem vársz velem
sem buszra, sem a kézre
torkon szorít a túlélő nap:
odavagy minden este

Körömversek

tenyéryni nap világít
a kútba
kiszáradt a jegenyefa
a táj belénk költözik
*

szalmaszál a tarlón
tűnődő almacsutka
egy boldog kavics
vár a holdra
*

az éjszakák kettőtől-háromig
megkerülnek
ilyenkor félek, hogy rám törnek
mind, akik szerettek
*

sebzik a talpak a földet
véres virágot szedünk
az égnek
*

mit tettél velem
falon lógok
s Te nem

Az adzsudi vonaton

hideg vagy mint a
novemberi galagonyára szállt
holdsugár
mint az ezüst jégfonat a
pocsolyán

messze vagy mint a
távolodó vonatfütytyben
visszhangzó
búcsúcsók íze a féltékeny
görcsben

sötét vagy mint a
lopakodó alakokban sűrűsödő
igézet
amit a tekintetekre fagyott december
üzent

Külön

Takard be, anyám, emlékedbe,
takard be köntösöddel a
téli hold hidegét,
hogy ne fázzon jéggé dermedt
fiad: a messziség.

Bontsd ki tenyered járatát,
olvass szebb múltat, ne hallgasd
sírásod tovább. A csend, a csend
többet ad,

és vesz. Mindennap többedszer
halunk, hiába állunk igazunk
mellett, kimérik ránk is a Jób-sorsot
és nem lesz tovább,

aláhull a Harmadnap
külön vérrel, külön itatnak

K.Krawczun Halina
munkájának részlete